

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

FONDATOR :
ION S. CODREANU
Avocat

DIRECTOR :
DEM. I. DOBRESCU
Primarul Municipiului București

COMITETUL DE REDACȚIE :

Traian Alexandrescu, Decanul Baroului de Ilfov ; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat ; **Iosif G. Cohen** Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat ; **Gr. Conduratu**, Avocat ; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București ; **E. Cristoforeanu**, Dr. în Drept dela Roma, Avocat ; **René Demogue**, Profesor la Facultatea de Drept din Paris ; **Vintilă Dongoroz**, Conferențiar universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov ; **D. Gălășescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat ; **Alfred Juvara**, Profesor Universitar, Avocat ; **Ștefan Laday**, Președinte la Consiliul legislativ ; **I. Gr. Perieșeanu**, Directorul Bibliotecii Marilor Procese, Avocat ; **Emil Ștan Rappaport**, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia ; **C. Sipsom**, Profesor Universitar ; **C. A. Stoeanovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ ; **Gr. L. Trancu-Iași**, fost Ministru, Avocat ; **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar ; **Al. Velescu**, Dr. în Drept, Avocat, **Albert Vahl**, Profesor la Facultatea de Drept din Paris.

SECRETAR DE REDACȚIE :

E. C. Decusară, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticeii Judiciare

S U M A R

- *Fundamentul Dreptului*, de Alex. Em. Lăzărescu ;
- *Cu privire la reforma procedurii penale Camera de consiliu corecțională*, de Vasile C. Șerban, judecător de instrucție, Roman.
- *Un document istoric cu privire la organizarea Corpului de avocați*, de Gr. L. Trancu-Iași, avocat, fost ministru ;
- *Recrutarea și înaintarea funcționarilor judecătorești. Constatări și propuneri*, de George Solomonescu, magistrat Trib. Ilfov ;

JURISPRUDENȚĂ.

- Inala Curte de Casație și Justiție s. I: *G. I. Gaetan cu Maria O. Banciu* (Moarte prezumată, Cerere pentru constatarea ei. Succesiunea defunctului nu poate obliga a suportă cheltuelile de judecată în această cerere. Apel în materie. Termen. Cazul când hotărârea conține și o condamnățiune bănească), cu o *Notă* de Al. Kostachi, judecător ;
- Curtea de apel București III: *Adolf Altman cu Soc. Raza Petroliferă* (Perimare. Condițiuni. Ce se înțelege prin act de procedură cu caracter contradictor? Art. 257 Pr. civ. și 903 c. com.; Art. 54 legea accelerării judecărilor) ;
- Curtea de apel Iași II: *C. Faur cu Tereza Ionescu și alții* (Sechestru judiciar. Avocat. Pledarea mai multor procese ale succesiunii. Dacă poate cere onorariul de avocat pentru procesele pledate? Art. 615 Pr. civilă).

FUNDAMENTUL DREPTULUI

Școala superioară a Dreptului ne oferă bogății de cunoștințe de ordin juridic, filosofic, social; ne lămurește probleme de infinite detalii; ne atrage pe calea celor mai subtile controverse; ne ispitește cu dialectică sau cu sofisme.

Ceeace însă nu ne învață această școală a Dreptului sunt tocmai: primele principii de drept.

Acest gol imens, care se numește fundamentul universal al dreptului, se află adeseori situat în centrul cunoștințelor noastre juridice.

Dreptul, ca și morala, variază după popoare și tradiții. Ceeace e dominant într'o țară, e repudiat în alta; ceace ici este delict, dincolo e punct de onoare; ceace e lăudat în republică, e condamnat în regalitate.

Paul Cuche, într'un studiu al său de filosofie a dreptului, o spune lămurit: Dreptul, nu se inventează. Unele reguli de conduită la care Statul ne supune prin constrângere nu constituie Dreptul, prin simplul fapt că Statul le-a vroit sau le-a impus; există norme speciale în virtutea cărora actele unui legiuitor, actele unui judecător, actele unui simplu particular pot fi declarate contrarii sau conforme cu Dreptul, după cum vor fi conforme sau în opoziție cu aceste norme. Aceia se numește Drept, celace noi credem că este Drept.

Dar toate acestea nu constituie principii universale de Drept, ci doar credințe, pe care le găsim rezumate în legi și care formează așa zisa practică liturgică a dreptului. Căci ce este legea altceva, de cât credința unanimă a unui popor într'o regulă imperativă de Drept, iar Dreptul, în funcțiunea sa curentă, altceva decât un creator de servicii, preocupat de erarhia intereselor private sau colective!?

Ce este însă Dreptul în noțiunea sa universală? Iată chestiunea!

Dreptul, este fără îndoială o știință socială de organizare acționată prin metode conforme de progres și de mentalitate. Dreptul nu este un studiu causal, intențional de ordin psihologic. Actele per-

sonale nu interesează Dreptul. Acestea nu prezintă interes decât în măsura în care, ating ordinea pre-stabilită.

Dreptul, însemnează ordine! Iată adevăratul principiu de Drept, adevăratul obiect al Dreptului, verificabil în chip universal.

Regulele, normele, controversale, sofismele, realitățile sau ficțiunile de Drept, toate colaborează, la asigurarea ordinii sociale.

Dreptul privat, Dreptul public, teoria libertăților individuale, a obligațiilor sau a succesiunilor, a proprietății, a posesiei sau a privilegiilor, toate converg la acelaș scop, adică la fixarea limitelor individuale sau colective în raport cu ideea de ordine în Stat.

Precum adevărurile experimentale nu se exprimă decât la indicativ, tot astfel omul nu trăește de cât în viitor, singurul loc geometric al tuturor speculațiilor. Experiențele și renunțările indivizilor în prezent formează rezerva de forță necesară pentru asigurarea ordinii și organizarea socială în viitor. Ordinea socială e zidul care ne desparte de catastrofă. Revoluțiile făcute cu ordine însemnează civilizație. Ordinea socială, este un element al societăților mai primordiale decât Justiția. Ordinea socială este un minimum de existență în care Justiția apare ca un lux. Justiția și Dreptul nu sunt două noțiuni care se pot suprapune. Justiția nu se poate realiza decât prin deciziuni particulare și de speță. În clipa în care Justiția ar trebui să se pronunțe în masă, templul ei ar fi cutremurat. Ordinea, este singurul garant al Justiției, care asigură calmul și clementa în împărțirea dreptății și aceasta din timpurile cele mai vechi. Noțiunea de Justiție imparțială nu se împacă cu ideea de teroare. Sclavia, nu a fost desființată pe considerațiuni de justiție, sau de injustiție, deși filosofii din antichitate profesau ideea de umanitate, ci pentru motivul că față de o anumită civilizație înaintată, noțiunea de sclavie, constituia o posibilitate de desordine socială. Ordinea este politica forței. Când însă forța fizică va fi înlocuită prin forța ideilor, problema morală a omeniței se poate considera deplin rezolvată.

Libertatea, egalitatea, democrația, contractul social, etc., privite drept cuceriri ale gândirii filosofice, sunt pagini glorioase din marea carte a umanității. Transplantate însă în Drept, ele constituie triumful ordinii sociale descătușată și liberată din lanțurile tiraniei.

Scopul final al dreptului nu este morala, nici echitatea și nici justiția. Aceștia sunt prepuși ai Dreptului. Fundamentul Dreptului, este Ordinea.

AL. EM. LAZARESCU.
Docent Universitar, Avocat

CU PRIVIRE LA REFORMA PROCEDUREI PENALE Camera de Consiliu corecțională

Consiliul legislativ, după o muncă stăruitoare și o activitate aproape neîntreruptă desfășurată în decursul ultimilor ani, în dorința și în preocuparea stăruitoare de realizare a marelui operă de unificare legislativă, a elaborat în ultimul timp și anteproiectul noului cod de procedură penală.

Operă făurită cu multă pricepere de penaliștii cei mai de seamă ai țării, noul cod de procedură penală, elaborat în cadrul principiilor juridice moderne, înglobează cele mai noi doctrine și rezultate ale experiențelor dobândite prin aplicarea actualului cod și se înfățișează ca o lucrare de mare valoare științifică, în măsură să răspundă scopului suprem de garantare a apărării și de pedepsire a infractorilor.

Multiple norme și instituțiuni au fost adoptate și reglementate în proiectul despre care ne ocupăm, pentru a se acoperi în bună parte lacunele ce actualul cod le prezintă și pentru a se asigura astfel mijloace cât mai eficace și cât mai temeinice de apărare și de garantare a libertății individuale.

În articolul de față ne vom ocupa pe scurt de ura din aceste noi instituțiuni ce se afirmă că a fost introdusă în anteproiectul noului cod de procedură penală și anume: despre Camera de Consiliu, ce, conform noului cod, urmează să se înființeze pe lângă tribunalele de județ, cu atribuțiuni întrucâtva similare Camerelor de punere sub acuzare ce funcționează în prezent pe lângă Curțile de apel, totuși, cu oarecare deosebiri, având competența de deciziune numai în materie de delict.

Prin introducerea acestei noi instituțiuni se tinde la deposedarea judecătorului de instrucție de una din cele mai esențiale atribuțiuni exercitate în prezent de acest magistrat, atribuțiunea de deciziune asupra probelor adunate de dânsul și asupra rezultatelor instrucțiunii sale, lăsându-i-se numai atribuțiunile de instructor.

Chestiunea prezintă un interes deosebit întrucât este vorba de o reformă importantă care privește în deaproape organizarea justiției noastre penale și merită să fie pusă în discuțiune.

Asupra faptului deșinerii acestor două importante atribuțiuni, arătate mai sus, de către judecătorul de instrucție s'au făcut multiple și ample discuțiuni în Franța, de unde noi am copiat sistemul și cei mai autorizați penaliști ca I. A. Roux, F. Hélie, Garraud, etc. au opinat în ultimul timp în sensul ca judecătorului de instrucție să i se lase numai atribuțiunea de instructor și să i se ridice dreptul de deciziune care să fie trecut Camerei de Consiliu, special instituită, pe lângă fiecare tribunal.

Două sunt în esență considerațiunile pentru cari se solicită această știrbire a atribuțiunilor judecătorului de instrucție și introducerea Camerei și Consiliu și anume:

a) din punct de vedere doctrinar se susține că o justiție bine organizată impune, mai ales în afacerile mai importante, separațiunea instrucției de judecată și exercitarea fiecăreia din ele de către magistrați deosebiți;

b) din punct de vedere practic sistemul preconizat ar asigura o mai mare garantare a libertății in-

dividuale și o stăvilire a abuzurilor semnalate adesea în practica judecătorească prin efectul puterilor aproape nelimitate cu cari acești magistrați sunt prin lege dotați.

Instituția Camerei de Consiliu despre care ne ocupăm a fost introdusă în Franța pentru prima oară la 1808. Impreună cu Camera de punere sub acuzare, de pe lângă curțile de apel a înlocuit jurisdicțiunea vechiului juriu de acuzare, dovedit defectuos.

În sistemul legii de atunci această cameră corecțională constituia o jurisdicțiune permanentă, compusă din cel puțin trei judecători între cari prezența judecătorului de instrucție era necesară ca raportor. Judecata se făcea fără ascultarea părților sau martorilor, deciziunile pronunțându-se cu majoritate de voturi, iar în materie de crime cu unanimitate de voturi. Neavând nici o însărcinare în privința actelor de instrucție, camera decidea asupra acuzării, apreciind și judecând rezultatele instrucției, calificând faptele, statuând asupra competenței și sesizând tribunalul respectiv în materie de delict și camera de punere sub acuzare în materie de crime.

Camera ținea ședințe în anumite zile fixate mai dinainte și cel puțin odată pe săptămână. Orice afacere instruită de judecătorul de instrucție nu se putea termina decât printr-o ordonanță a acestei camere care singură avea căderea de a se pronunța asupra acțiunii.

A fost desființată această cameră la 1856 când atribuțiunile cu cari era investită au fost transmise judecătorului de instrucție, care prin acest fapt a devenit o jurisdicțiune după cum se găsește și în prezent, atât în Franța cât și la noi sub regimul codului de procedură penală ce actualmente ne guvernează (1).

Motivele cari au determinat pe legiuitorul francez dela 1856 să desființeze această instituțiune sunt ample redată în chiar expunerea de motive a legii și pentru interesul chestiunii le reproducem măcar în parte:

„Dans l'état actuel de la législation, la juridiction de la chambre du conseil se résout par un de ces trois actes: la libération de l'inculpé, son renvoi devant les tribunaux de police, son renvoi devant la chambre des mises en accusation. De ces trois actes, le premier peut faire dommage à la vindicte publique: les deux autres peuvent blesser la liberté civile. Les graves intérêts de la vindicte se- ront-ils moins assurés parceque la loi les aura retirés à la chambre du conseil pour les remettre au juge d'instruction? Le sentiment profond de sa responsabilité, agrandie et surveillé, ne peut qu'attacher plus intimement encore à son devoir ce magistrat laborieux et intègre qui consacre son existence à la recherche de la vérité judiciaire. D'ailleurs, à côté de lui se trouve placé l'auteur de la poursuite, le procureur impérial, dont le contrôle est actif et dont le consentement est indispensable pour qu'une ordonnance de libération puisse être exécutée. A ces garanties élevées, le projet de loi en ajoute une nouvelle qui n'est pas moins puissante, c'est le droit conféré pour la première fois au procureur général de former opposition lui-même aux ordonnances rendues par le juge d'instruction. Si la vindicte pu-

blique est entièrement sauvegardée, faut-il du moins craindre pour la liberté civile? Est-elle menacée par l'attribution faite au juge d'instruction du pouvoir de prononcer les ordonnances de renvoi? Les tribunaux de simple police ou de police correctionnelle: les autres s'adressent à la chambre des mises en accusation. Dans la poursuite des contraventions et des délits, le préliminaire de l'information et de l'examen n'est pas un droit de l'inculpé, c'est un pouvoir de la justice. Le mode ordinaire d'évocation devant les tribunaux repressifs, ce n'est pas l'ordonnance de renvoi, c'est la citation directe. Or, la citation directe c'est l'acte du ministère public ou de la partie civile. Comment pourrait-il y avoir lésion d'un principe de liberté dans l'obligation imposée au prévenu, que le procureur impérial ou même un simple particulier auraient pu traduire en justice réglée, de répondre devant la juridiction pénale à l'appel de deux magistrats convaincus de sa culpabilité, du magistrat qui a poursuivi, et de celui qui l'a informé? En matière criminelle, les ordonnances de renvoi ne sont en réalité qu'un ordre de transmission des procédures dont l'envoi est fait au procureur général et dont le procureur général fait rapport à la cour. Cette transmission peut être déterminée dans la chambre du conseil par la volonté d'un seul de ses membres. Il dépend au juge d'instruction de la rendre nécessaire. Puisque ce droit lui appartient, est-il expédient qu'il l'exerce par un acte d'opposition au sentiment de ses collègues? Pourquoi ne pas lui permettre de l'exercer sous une autre forme, dans le recueillement de la méditation et du devoir? Dans les affaires criminelles, comme dans les affaires correctionnelles, la chambre du conseil ne remplit aucune fonction vitale, elle est un obstacle à la prompt expédition des procédures. Il convient de la remplacer par le magistrat qui, dans son organisation, est le seul élément d'activité et d'énergie“ (2).

Chestiunea introducerii camerei de consiliu în codul de procedură român, s'a discutat și la noi și partizanii actualului sistem, puțini ce-i dreptul la număr, susțin că „este cu totul inutilă înființarea acestei „camere de consiliu“ când avem „camera de acuzare“ dela Curtea de apel, care are tocmai atribuțiunile pe care le-ar avea „Camera de consiliu“, dar în plus avem complectul Tribunalului care în „Camera de consiliu“ este chemat a se pronunța din oficiu și din lună în lună a controla toate mandatele de arestare date de judecătorul de instrucție și toate aceste încheieri sunt date cu drept de apel la camera de punere sub acuzare“ (3).

Cu toate acestea marea majoritatea a penaliștilor noștri cari s'au ocupat de această problemă s'au declarat categoric pentru introducerea camerei de consiliu în viitorul nostru cod de procedură penală, în esență, pentru considerațiunile expuse în acest studiu (4).

În cadrul restrâns al articolului de față, neputân-

2) Op. cit. Tome V pag. 60 și urm.

3) Vezi: „Răspuns la reforma procedurii penale“ de d-l Aurel Safirescu, Procuror general Curtea de apel Brașov, publicat în *Curierul Judiciar* An. XXXVII no. 16.

4) A se vedea: *Tanoviceanu*, *Curs de drept și proc. penală* IV; *Ionescu-Dolj*, *Nouile tendințe doctrinare în materie de procedură penală* Rev. de Drept penal și știință penit. no. 1 și 2 an. 1929.

1) Detalii asupra originii, organizării și desființării Camerei de Consiliu a se vedea: *F. Hélie*, „*Traité de L'Instruction Criminelle*“ Tome V Chap. I și II.

du-ne extinde prea mult asupra problemei puse în discuțiune, ne rezumăm a conchide următoarele:

Introducerea Camerei de consiliu cu atribuțiuni de examinatoare a actelor de instrucțiune și de deciziune, desi depozedează pe judecătorul de instrucție de multe din atribuțiunile sale cele mai esențiale ce astăzi le exercită, este totuși una din măsurile cele mai eficace pentru asigurarea și garantarea libertății individuale. Corespunzând celor mai recente deziderate ale doctrinei în această materie, e foarte lăudabil că autorii anteproiectului noului nostru cod de procedură penală a adoptat și reglementat această instituțiune despre care F. Hélie a spus că este una din cele mai frumoase creațiuni ale procedurii criminale.

Pe lângă celelalte multiple avantagii ce vor decurge pentru buna administrare a justiției din înființarea acestei noi instituțiuni, va mai rezulta încă unul, nu fără importanță și anume soluționarea cauzelor cari în această materie sunt în totalitatea lor urgente, întrucât privesc libertatea individuală, se va face cu mai multă rapiditate ca în prezent și se va curma cu desavantagiile ce le prezintă sistemul actual când știm bine că un apel al unui arestat întârzie prea mult până să fie soluționat. camera de punere sub acuzare nefiind o instituțiune permanentă și ținând ședințe la intervale relativ mari, iar apelantul fiind obligat să rămână arestat până la judecarea apelului său, absolut fără nici o vină din partea sa.

Camera de consiliu a fost desființată la 1856 în Franța din cauza modului greșit de organizare ce i s'a dat de legiuitorul dela 1808, impunând prezența judecătorului de instrucție în compunerea ei, precum și unanimitatea de voturi în materie de crime, etc., împiedicându-i astfel, într'o largă măsură, activitatea și îndepărtând-o dela scopul pentru care fusese creiată.

Reglementată însă în conformitate cu principiile cari reclamă necesitatea acestei instituțiuni, camera de consiliu corecțională pe lângă tribunale, se va dovedi o imensă utilitate practică și va adevări spusele savantului francez Charles Moritz Tibaud, că desființarea acestei camere de consiliu în Franța, a fost o greșeală. (5).

VASILE C. ȘERBAN.

Judecător de Instrucție, Roman

UN DOCUMENT ISTORIC CU PRIVIRE LA ORGANIZAREA CORPULUI DE AVOCAȚI

Zilele trecute, într'un moment de răgaz, momente așa de rare în viața mea, m'am oprit într'un colț al bibliotecii, să-mi revăd și să-mi mângâi câteva din documentele vechi și prețioase, pe care le posed.

Un petec de hârtie, îngălbenit de vreme, cu marginile roase, cu colțurile îndoite, peste care un profan ar trece nepăsător, a transformat într'o clipă

totul în jurul meu... și m'a făcut să trăesc într'o lume moartă de demult... acum 70 ani.

Am văzut pe Alexandru Ion, aplecat peste acest document, pe care îl am în fața mea și l-am văzut scriind pe această hârtie, atât de evocatoare, parcă ar trăi.

În minte, mi se perindă, ca în goana unui film de cinematograf, toate fazele, prin care a trecut, țara noastră, de atunci, dela cele două provincii, eșitate de curând din desbinare, până la realizarea unui vis, nutrit cu atâtea secole în urmă, încă dela Mihai Viteazul.

Abia eșită din vâlmășagul unor frământări, țara noastră nu avusese timpul să se ocupe cu stabilirea nici măcar a celor mai elementare legi.

Nu se reglementase încă situația avocaților.

Documentul, de care vorbesc este primul proiect privitor la organizarea corpului de avocați.

Pe vremea aceea, ca să fii avocat, nu se cerea nici diplomă, pe baza unor studii superioare, nici vreo altă condiție; de altfel erau așa de puțini, că de multe ori împricinații trebuiau să se apere singuri în fața judecătorilor.

Și atunci s'a simțit necesitatea constituirii unui corp de avocați, cari să stea la dispoziția publicului, precum și obligația unei serioase pregătiri în vederea exercitării acestei profesii.

Primul proiect de lege pentru constituirea corpului de avocați a fost alcătuit de B. Boerescu, ministru de justiție în guvernul Nicolae Golescu și poartă data 22 Iunie 1860, precum și semnăturile lui Philipescu, Ion C. Brătianu, D. Brătianu și Brezoianu în afară de semnăturile lui Boerescu și Golescu.

Alexandru Ion a pus o rezoluție favorabilă, scrisă în litere cirilice, recomandându-l secretariatului Camerii, pentru punerea lui în desbateri.

După cât știu, proiectul n'a fost votat, dar a urmat o lege, în anul 1864, bazată pe principiile proiectului amintit, și care reproduce multe din dispozițiile sale.

Proiectul avea două obiective principale: pregătirea universitară a avocatului și constituirea lor în Barou.

Pentru prestigiul celor ce apără dreptatea oamenilor, s'a simțit nevoia, atunci ca și acum, a unei reglementări severe.

Trecerea dela „vechilul”, cu oarecare cunoștiință de pravilă, cum spunea **Regulamentul Organic al Munteniei**, până la obligativitatea unei diplome de licență, a fost poate mai mare decât trecerea dela obligativitatea licenței în drept la aceea a doctoratului, cerut de ultima lege a avocaților.

Roadele bune s'au văzut mai târziu.

GR. L. TRANCU-IAȘI

5) George Vrăbescu, Camera de Consiliu ca organ de deciziune în faza de instrucțiune. Rev. de drept penal și știință penitenciară no. 5-6, 1929, pag. 221-281.

Iată Raportul Ministrului de Justiție B Boerescu, către Domnitorul Alexandru Ion Cuza, pe care s'a pus rezoluția ce o redăm în facsimil după original:

cu la marea noastra B Boerescu *Ion Cuza. 27. 1860*
nampeu Alexandru Ion

Prea Înălțate Dómne!

Sub-scrisul luând în considerație că la noi corpul ad-vocaților este cu totul lăsat în voia întâmplării vedînd că afară de puține și incomplete dispozițiuni coprînse în Regulamentul organic, nici o lege specială nu regulădă astă instituțiune atît de importantă, a referat Consiliului de Miniștri un proiect de lege pentru organizarea corpului advocaților din tot Principatul României. Acest proiect adoptându-se de Consiliu prin dîurnalul său de la 22 corent, Sub-scrisul are onóre a anecea atît acel dîurnal, chît și predisul proiect și rógă cu respect pe Măria Vóstră să bine-voiți a trimite pe acest din urmă în deliberarea Camerii legislative.

*Sunt cu cel mai profund respect,
 Prea Înălțate Dómne,
 al Mării Vóstre
 prea plecat și prea supus servitor,*

*Ministru Secretar de Stat
 la Departamentul Justiții, B. Boerescu*

No. 5826
 1860 Iunie 22

Iată și încheierea Consiliului de Miniștri din 22 Iunie 1860 care hotărăște trimiterea proiectului în deliberarea Corpurilor legiuitoare.

Peste de 22. Iunie, 1860, Consiliul Miniștrilor luînd în băgare de seamă referatul cu A. al D. lui Ministru de Justiție, pe lîngă care anecea da proiectul de lege pentru organizarea corpului de ad-vocați din Terra României, considerînd motivele arătate în disul referat, Consiliul adoptă disul proiect și hotărăște a se trimite în Deliberarea Camerii Legislative. Acest dîurnal se va pune în lucrare după ce se va aproba de Măria Sa Domnitorul.

Nicola Golea
A. Boerescu
G. Philippescu
E. Sandulescu
D. Rădulescu

RECRUTAREA ȘI ÎNAINȚAREA FUNCȚIONARILOR JUDECĂTOREȘTI

Constatări și propuneri

Nu lipsei de simetrie pe care o constat aproape în toate discuțiile ce se face cu privire la recrutarea și înaintarea personalului judecătoresc (1), trebuie atribuit articolul acesta, deși nimeni nu poate tăgădui că această lipsă de simetrie există, fiindcă aproape în toate aceste discuții nu se pomenește nimic de funcționarii judecătorești, ca și cum numai magistrații ar face parte din corpul personalului judecătoresc.

E datorit mai degrabă convingerei pe care o am, convingere care de altfel e generală că nu se poate obține o bună distribuire a Justiției fără concursul unui bun corp de funcționari Judecătorești și a constatării pe care am făcut-o în sens invers, mai ales anul trecut la secția la care am lucrat că funcționarii Judecătorești cari ne secondează în misiunea noastră, sunt afară de rari excepții, cu totul nepregătiți și ce-ace e și mai trist și fără aptitudini pentru oficiul pe care sunt chemați să-l îndeplinească.

Și când zic că sunt lipsiți de aptitudini, vreau să spun că n'au cea mai mare parte dintre ei nici minimul de cultură necesar asimilării cunoștințelor profesionale.

Numai vorbesc de ce întâlnești prin greșele instanțelor din provincie, unde cazurile funcționarilor cari abia știu să scrie și să citească sunt foarte frecvente. Dar chiar în București numărul funcționarilor de cancelarie cu patru clase primare e foarte mare.

E adevărat că legea pentru organizarea Judecătorească așa cum a fost modificată în anul 1924 (art. 249) cere candidaților pentru postul de împiegat, să aibă patru clase secundare. Inșă de teamă că nu se vor găsi ușor candidați cu asemenea titlu, vedeți ce preț pune însuși legiuitorul pe această funcțiune de împiegat la o instanță judecătorească, se mulțumește în subsidiar și cu absolvenți a patru clase primare.

Această porțiță, care în spiritul legii trebuie să se deschidă numai din când în când și numai în caz de mare nevoie, e în practică poarta cea mare, pe care intră aproape toți funcționarii Judecătorești în cancelarii.

Fiindcă e de ajuns ca un amator de a ocupa un loc la masa de scris a unui birou de Judecatorie sau de Tribunal, să aibă puțină protecție, pentru ca el să treacă examenul înstituit de art. 270 din lege și apoi să fie primit în slujbă.

Altă dată această protecție se exercită prin birourile Ministerului de Justiție, unde se făceau numirile, fără avizul șefului instanței.

Astăzi decând s'a înstituit comisia de numiri și definitivări, depe lângă Tribunale și Curți, vorba bună se pune pe lângă colegii cari alcătuesc aceste comisii, de cele mai multe ori de alți colegi, evident cu mai multe șanse de izbândă, fiindcă unui străin îi mai rezisti când te roagă ceva, dar unui coleg e mai greu.

Fără discuție că intervențiile acestea sunt cu to-

tul dezinteresate, și sunt de cele mai multe ori manifestări ale unui suflet mărinimos și delicat, nimeni nu e mai milos ca magistratul, dovadă pedepsele mici pe care le pronunță în penal și mai delicat ca el, dovadă atitudinea lui resemnată față de problemele vieții și de nedreptățile ce i se fac atât de des de puterea executivă.

Decât aceasta nu înseamnă că, binele pe care vrea să-l facă celui pe care-l recomandă fără să-l cunoască, sau ale cărui însușiri le exagerează pentru o mai sigură reușită, nu constituie un mare rău pentru instituția la a cărei propășire suntem cu toții chemați să contribuim.

Deaceea ar fi mai bine să se renunțe la intervențiile acestea.

* * *

Căci dacă un împiegat al unei instanțe judecătorești s'ar mulțumi toată viața cu slujba lui de împiegat, și ea destul de grea, pentru că un asemenea împiegat n'are de făcut numai lucrări de serie ca cel administrativ, ci o diversitate de lucrări, răul n'ar fi poate așa de mare.

Dar un asemenea împiegat va candida mai târziu la postul de greșier și va ajunge greșier fiindcă din corpul împiegaților se alimentează azi vacanțele greșelor.

Așa încât se ajunge în practică la acest rezultat necunoscut, poate multora dintre cei ce trăesc în palatul nostru de Justiție că tribunalul Ilfov cel mai însemnat Tribunal din țară, nu numai prin numărul și importanța afacerilor pe care e chemat să le rezolve, dar și ca laborator de jurisprudențe, să aibă din totalul de 62 greșieri, 20 adică 33% cu patru clase primare, 13 cu mai puțin de 4 clase secundare, 14 cu 4 clase secundare și numai restul cu mai mult de patru clase secundare.

Dacă aceasta este situația la București își poate ori cine închipui ce trebuie să fie la Tribunalele din provincie.

Imprejurarea că legiuitorul botează pe greșier, ajutor de greșier, pentru ca să-l plătească mai puțin, nu atenuează cu nimic răul. Pentru că în realitate ajutorul de greșier nu greșierul, e adevăratul greșier.

E exact că legiuitorul în art. 244 l. j. o. spune că ajutorul de greșier, va intra în ședință și va contrasemna acte încheiate de Tribunale și Curți numai în lipsa greșierului. Inșă această dispoziție e un anarhism, care trece din lege în lege fără să se observe, că starea de astăzi nu se mai potrivește cu cea de acum nu știu câte zeci de ani, când cele mai multe Tribunale aveau o singură secție cu o duzină de afaceri, de care se putea ocupa singur greșierul cu un singur ajutor de greșier.

E și o inadvertență fiindcă, dacă ajutorul de greșier trebuie să lucreze numai în lipsa greșierului, ce rost are la un tribunal 7 ajutoari de greșieri și un greșier.

În practică însă ei intră în ședință, ei iau note, ei redactează minutele și Jurnalul ședinței. Ori cât de simple ar fi socotite de legiuitor aceste lucrări, încă un om cu patru clase primare, n'are să le poată face ușor.

Dar ce se face acest om când e chemat să prindă și să rezumeze unele discuții savante de drept, sau să redacteze jurnalul în care s'au făcut asemenea discuție. Va apela la ajutorul judecătorului așa cum apelează foarte des în ședință când e vorba

1) Vezi de pildă, recentul articol al distinsului președinte al Camerei de punere sub acuzare d-l N. Jak Constantinescu în *Curierul Judiciar* no. 26 din 1931.

să citească vre-un cuvânt sau vre-un nume străin, dacă, Doamne ferește, n'a apucat să-l rostească halandala, spre hazul publicului din sală.

Un astfel de funcționar, înțelege ori cine, numai e un ajutor al judecătorului, un auxiliar al Justiției.

E din contra, o piedică a unei bune și mai ales a unei grabnice distribuirii a Justiției, fiindcă el va trece în Jurnal, neștiind să facă deosebire între intimați și singurul apelant, că s'a aplicat art. 151 pr. civ. apelantului, nu intimatilor provocând discuții de ore întregi între avocați ca în cazul relatat în broșura sa de actualul Prim-grefier dela Curtea de Apel d-l St. Ștefănescu.

Sau ca acela care găsește inutil să mai facă mențiunea că martorul a fost ascultat sub prestare de jurământ în ședința publică, provocând casarea.

* * *

Pentru ca să fie cu adevărat ajutor al magistratului, grefierul trebuie să fie altfel pregătit și altfel recrutat.

Trebuie recrutat numai dintre impiegații cari au cel puțin 4 clase secundare și pentru ca alegerea să fie și eficace și lesnicioasă ar trebui ca cel puțin la tribunalele mari să nu mai fie primiți ca impiegați decât absolvenți ai 4 clase secundare.

Ar fi aceasta o măsură legală, fiindcă legea spune că se va primi absolvenți a 4 clase primare numai dacă nu se vor găsi de ceilalți și posibilă astăzi când sunt atâția șomeri intelectuali.

Anul acesta, în calitatea mea de locuitor al președintelui secției am primit numeroase cereri dela absolvenți a 5—6 clase secundare pentru postul de practicanți.

Ba au fost și studenți cari au solicitat aceste posturi (2).

* * *

Numai stagiul de doi ani cerut de actuala lege să nu mai fie de ajuns pentru ca un impieगत să se promoveze ajutor de grefier.

Să se institue un examen de grefier, așa cum s'a creiat prin art. 115 l. j. o. examenul de portărel. În chipul acesta impieगतul care ar aspira la postul de grefier se va vedea nevoit să se intereseze,

2) Și fiindcă a venit vorba de studenți cred că se face o greșală că se primește în grefe ca impieगत studenți, atâta vreme cât nu e certitudine, că ei, după terminarea studiilor se vor consacra carierei de auxiliari ai justiției. Nu trebuie confundată grefa unei instanțe judecătorești, cu bioururile unui minister. Într'un Minister un student fie el dela teologie, litere sau Academia comercială, își poate face cariera. După ce-și ia licența, poate rămâne mai departe în Minister cu perspective să ajungă ca titrat în vârful scării ierarhice.

În grefă un astfel de student rămâne până își termină studiile și apoi pleacă, așa încât superioritatea lui intelectuală nu folosește nimic instituției. Din contra, pentru că se crede superior celorlalți funcționari, e pretențios, cere un alt tratament, nu lucrează cum se cade, — ce nevoe are de note bune — e frondeur.

Și ce e mai rău, ocupă locul altora, care ar rămâne în justiție și din care s'ar putea recruta la vreme ajutori de grefieri. Pentru a i se asigura lui mijloc de trai, nu poate fi sacrificată posibilitatea unei mai bune recrutări, a personalului grefelor. Sunt la Tribunalul Ilfov 31 de impieगत studenți, mulți dintre ei dela alte facultăți decât cea juridică, n'am auzit pe nici unul hotărât să se facă grefier.

să învețe și lucrările ce cad în atribuțiile grefierului.

Va sta alături de el pentru a-l ajuta la cercetarea dosarelor, la redactarea Jurnalului, a hotărârilor mai ușoare, etc. Așa în cât odată acesta înaintat grefier nu se va mai prezenta atât de ignorat în ale meseriei ca astăzi (3).

* * *

Acum vre-o 10 ani într'un articol publicat în Revista „Tribuna Juridică” savantul nostru Consilier dela Curtea de Casație și Academician d-l Andrei Rădulescu, ocupându-se de chestiunea funcționarilor judecătorești, ca factori a unei mai bune împărțiri a dreptății, preconiza înființarea unei școli de grefieri. Ideea, aceasta ca toate propunerile bune a rămas uitată în copertele revistei unde a fost exprimată.

S'ar putea înființa asemenea școli, în centrele mari de pe lângă Curțile de Apel, de pildă. În chipul acesta elevii pe lângă cursurile teoretice cu caracter juridic ar putea face și practică în cancelariile Tribunalului și Curților.

Ar avea școală aceasta caracterul de școală practică profesională și ar corespunde cerințelor timpului și ritmului nou, care are mare simpatie pentru școlile profesionale.

S'ar învăța noțiuni generale de drept civil, penal și mai ales de procedură civilă și penală. S'ar studia regulamentul de funcționarea Tribunalului și Curților pentru ca să cunoască îndatoririle lor și ale funcționarilor subalterni.

În lecțiunile practice li s'ar vorbi de lucrările de grefă atât de numeroase și atât de variate. Li se va arăta cum se redactează o minută, un jurnal, o hotărâre chiar, fiindcă până în cele din urmă se va conveni că grefierul nu va putea rămâne un simplu copist când e vorba de hotărâri ci trebuie să redacteze și el hotărâri cum se întâmplă de altfel astăzi în practică. Cum să aranjeze un dosar, cum să coasă hârtiile în el, cum să păstreze un dosar. Cum să studieze un dosar, cum să refere în ședință, etc. etc.

* * *

În școală nu se va primi decât absolvenți a patru clase secundare.

Teama d-lui Consilier Andrei Rădulescu că nu se vor găsi elemente suficiente cu aceste titluri o fi fost justificată poate acum 10 ani (4). Astăzi

3) Până la instituirea examenului legal s'ar putea institui unul de fapt. Mai ales la Tribunalul Ilfov să nu se mai primească elemente noi, până nu sunt supuse unei probe. Candidații să intre în ședință alături de grefierul de serviciu, câteva zile și apoi să fie pus să redacteze un jurnal sau o hotărâre mai ușoară, pentru a i se putea verifica pregătirea și aptitudinile. Mi s'a obiectat că și altfel fără aceste exigențe, nu se prezintă solicitanți pentru posturile de grefier. Este exact că vacanțele nu se pot completa ușor la noi. Cred însă că dacă s'ar publica vacanțele așa cum se face în învățământ, numărul postulanților din București ar fi sporit cu numărul celor din provincie, elemente unele mai bune decât cele din București și n'ar mai rămâne locurile libere luni de zile în dauna serviciului și nici n'am mai fi siliți să primim pe orice nepregătit în grefă.

4) Vezi broșura d-sale intitulată „Contribuții la o mai bună împărțire a dreptății, București 1919.

însă sunt atâtea elemente dornice să-și facă un rost în viață după ce au terminat cursurile gimnaziale, încât a deschide această școală înseamnă a crea o nouă ocupație pentru ei.

Bine înțeles concomitent se va lucra și la îmbunătățirea stării materiale a grefierilor și la ridicarea prestigiului lor.

Sunt multe de făcut și aici.

În primul rând trebuie suprimat ajutorul de grefier.

Până la actuala lege de organizare judecătorească, titlul de ajutor de grefier era îndreptățit poate de nevoia de a deosebi pe grefierul șef al cancelariei de ajutoarele sale. Astăzi când șeful cancelariei poartă titlul de prim grefier, titlu necunoscut înainte, ajutoarele lui pot să fie grefierii.

În chipul acesta s'ar pune capăt și unei stări de lucruri care după mine e ilegală. Și în sistemul legilor dinainte și în sistemul legii în vigoare numai grefierul are dreptul să intre în sedință și să contrasemneze actele încheiate de Tribunal sau Curte (art. 245 l. j. o.).

După cum spuneam și mai sus, ajutorul de grefier îl poate înlocui numai în caz de lipsă. Legea e categorică. Ea nu adaugă de data aceasta, la cazurile de lipsă și cazul de împiedicare cum face când e vorba de înlocuirea președintelui de către judecătorul cel mai vechi în grad, sau când e vorba de delegarea impiegatului pentru îndeplinirea atribuțiilor ajutorului de grefier (art. 245 l. j. o.).

În asemenea condițiuni fiindcă grefierul e întotdeauna prezent la serviciu și ajutorul de grefier îl înlocuiește totuși, valabilitatea actelor judecătorești încheiate în asemenea condițiuni pot fi discutate.

Suprimându-se funcțiunea de ajutor de grefier, se îmbunătățește soarta funcționarului din punct de vedere material.

Dacă ieșind din școală e numit direct grefier cl. III-a el primește în mână o leafă de 5.616 lei în loc de 3.817, cât primește acum fără ultima curbă de sacrificiu, ceea ce numai e leafă pentru un funcționar cu îndatoririle și răspunderea unui grefier al unui tribunal ca cel din capitala țării (5).

* * *

În zadar scutește legiuitorul pe licențiații și doctorii în drept pentru a-i atrage, de stagiul la care-i supune pe netitrați. Cu un asemenea salariu

5) Să nu mi se spue că ei mai câștigă poate tot atât din lucrările pe care le face justițiabililor în afară de proces. Într'un centru mic unde sunt avocați mai puțini, aceasta poate fi exact, fiindcă ei pot fi consultați, dau îndrumări, fac unele acte pe care le fac avocații. În București, nu.

Dar chiar dacă ar fi altfel, dacă ei ar putea câștiga pe lângă leafă, suficient ca să poată trăi, e bine să fie lăsați să facă ceea ce mai mare parte din ei fac acum? Să facă din biuroșarii lor săli de consultații, sau tarabe de tocmeală pentru serviciile ce ilegal prestează publicului în afară, de serviciu și în dauna serviciului și aprestigiului lor? E bine să-i vezi stând de vorbă îmbrăcați în robă, pe culoare cu toți mișii de procese, sau primind în vreun colț obscur prețul suspect al serviciului lor?

Nu mai insist. Uneori spectacolul e pur și simplu desgustător și nu se poate lua nici o măsură contra lor, fiindcă pleacă și dezorganizează serviciile.

ridicol nu va putea ademeni pe nici unul să intre în corpul funcționarilor judecătorești, ca grefieri.

A încercat de altfel legiuitorul, cu portăreii, sistemul acesta, a făcut din portărci un corp de funcționari judecătorești aparte, asimilându-i cu magistrați și dându-le lefuri mai mari decât celorlalți funcționari judecătorești.

A fost fără efect însă fiindcă lefurile lor rămânând tot mai mici și situația lor în ierarhia socială fără importanță n'a atras pe nimeni. De aceea a trebuit legiuitorul să revie curând în ce privește condițiile de admitere la ceea ce fusese înainte și să se mulțumească și cu portărei netitrați.

Și e firesc să fie așa! Și aici ca și în domeniul economic se aplică principiul rentabilității celei mai mari. Când ca titrat într'o funcție administrativă, într'un minister de pildă încă dela început ești mai bine plătit decât în tribunal și mai ai apoi și perspective de avansare până la gradul de director general, perspective pe care nu le are un funcționar judecătorec, un grefier, e greu de văzut ce l-ar face pe acesta din urmă să accepte o astfel de funcțiune.

* * *

Iată de ce o reformă se impune și cu privire la posibilitățile de avansare a funcționarilor judecătorești.

Gradul de prim grefier de tribunal sau de Curte de Apel, până la care ar putea năzui în sistemul legii actuale un funcționar judecătorec titrat nu e de ajuns. Ar trebui deschise porțile și la Curtea de Casație. Să poată grefierii instanțelor de fond ajunge magistrați asistenți și înainte până la gradul de prim magistrat asistent.

În ce privește asimilările s'ar putea da grefierilor de tribunal, titrați, gradul de supleant, iar primului grefier acela de judecător, cum de altfel este și în legea actuală.

La Curte grefierii ar putea fi asimilați în grad și salariu cu judecătorii, iar primul grefier cu președintele sau chiar cu primul președinte de tribunal, rămânând ca în cazul când trece la Curtea de Casație să li se aplice dispozițiunile art. 267 l. j. o. și anume ei să primească efectiv gradele de președinte, prim-președinte de tribunal sau pe acela de consilier de Curte de Apel.

În chipul acesta pe lângă o nouă și sensibilă îmbunătățire a stării materiale, se ridică și mai mult prestigiul și odată cu el nivelul moral al acestei categorii de slujitori ai Justiției.

Și ezitățile licențitelor în drept de a intra în grefe vor dispărea, fiindcă vor avea și ei o situație socială și materială destul de bună.

Postul de grefier va fi cu atât mai căutat cu cât dacă se realizează reforma proiectată în ultimul timp, de a nu se mai admite în magistratură sau avocatură decât doctorii în drept — acei cari pentru diferite motive nu vor putea face încă doi ani de studii — licențiații, nu vor mai putea îmbrățișa cariera de magistrați sau avocați și vor găsi un plasament în aceia de grefier.

Intrând în grefă grefierul licențiat, va dispărea din grefă grefierul salahor — cum i se zice astăzi — bun numai să copieze considerentele pe care i le dă judecătorul, fiindcă legea nu-l crede capabil să redacteze o hotărâre, sau grefierul custode al

condicelor și al minutelor de a căror semnare trebuie să aibă grije.

Și cu el va dispărea și nevoea de a face poliție în grefe pentru a împiedica prevaricațiunea sau abuzurile de care sunt atât de des acuzați pe drept sau pe nedrept astăzi, fiindcă plecând ei din grefă pleacă și acel — „*petit savoir*” — pe care francezul îl consideră așa periculos la omul cu carte.

Vom avea și în grefele de jos atmosfera din grefele de sus dela grefa Curții de Casație, unde magistratul asistent înseamnă ceva, reprezintă o garanție și morală și intelectuală atât pentru magistratul judecător, cât și pentru public.

Vom avea și aici jos grefier colaborator al magistratului, așa cum îl indică haina pe care o îmbracă, când intră în ședință, haină care se deosebeste foarte puțin de a celui din urmă.

Grefele vor deveni atunci seminarii pentru candidații la postul de magistrat cum se întâmplă astăzi în Turcia, unde cel ce solicită postul de judecător trebuie să facă mai întâi dovada că a făcut practică un anumit timp în grefa vreunei instanțe judecătorești sau în Bulgaria, unde magistratul stagiar îl găsești foarte des în grefă (6), sau la Berlin unde oficiul de grefier la tribunalele pentru minori îl face în ședință în mod onorific un aspirant la slujba de judecător pentru minori.

* * *

Vor fi mulți sceptici cari vor privi propunerile de față ca deziderate frumoase, dar greu de împlinit, astăzi din cauza crizei care ne bântue și care absoarbe și preocupările celor ce ne conduc și veniturile visteriei.

În ce privește banii n'am să contest că îmbunătățirile de care am vorbit, ca ori ce reformă, va necesita carecari cheltueli. Însă acestea vor fi atât de mici încât n'ar trebui să țină în loc reforma.

Numai aparent mai buna remunerare a unui funcționar capabil constituie un plus de cheltuială, pentru că acesta lucrând bine și repede lucrează cât doi nepricepuți. Voi da un exemplu. La secția IV-a a Tribunalului Ilfov, lucrează 8 grefieri. Dintre ei doi sunt mai pregătiți, fără evident să atingă nivelul intelectual necesar. Ei lucrează și mai bine și mai repede decât ceilalți. Ei termină și ședințele, scris și redactat, în aproximativ 9—10 zile. Celorlalți le trebuie peste 20 zile. Primii lucrează deci cât doi din ceilalți. Dacă am avea numai grefieri pricepuți s'ar putea produce numărul lor.

Și avantajul ar fi și un altul. S'ar descongestia grefele și am scăpa de îmbăseala de astăzi care e și ea o piedică la lucru.

Cât privește preocupările de azi ale guvernărilor noastre, nu știu dacă e bine ca ele să fie concentrate fără nici un folos numai asupra unei singure chestiuni, aceia a rezolvării crizei care rămâne tot nerezolvată, sau dacă n'ar fi bine ca ei să dea puțină atenție și celorlalte probleme sociale, printre care buna organizare a Justiției nu joacă cel mai reînsemnat rol.

Și când e vorba de o mai bună organizare a Justiției, să nu se piardă din vedere că ea nu se poate

obține numai cu îmbunătățirea soartei magistraților ei trebuie să ne îngrijim și de soarta funcționarilor judecătorești.

GEORGE SOLOMONESCU
Magistrat Tribunalul Ilfov

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 25 Maiu 1931

Președinția d-lui TITU MAGHERU, Consilier

Gh. I. Găetan cu Maria O. Banciu

Decizia No. 694

Moarte prezumată. Cerere pentru constatarea ei. Succesiunea defunctului nu poate obliga a suporta cheltuelile de judecată în această cerere.

Moarte prezumată. Apel în materie. Termen cazul când hotărârea respectivă conține și o condamnățiune bănească.

In procedura specială a constatărei morței prezumate, neexistând adversar, conform art. 424, 425 pr. civ. Austr., cheltuelile de judecată nu cad în sarcina succesiunii.

Când o asemenea hotărâre conține și o condamnățiune bănească, termenul de apel contra acestei condamnățiuni, curge conform dreptului comun deoarece interesul apelantului s'a născut după constatarea decesului, și anume prin condamnarea la cheltueli a succesiunii pe care el o reprezintă.

Curtea,

Luând în cercetare recursul făcut de Gh. I. Găetan, contra încheierei Nr. C. a. 3286 din 1929 dată de Trib. Brașov s. I-a în cauză cu Maria O. Banciu. S'a cetit raportul făcut de d-l Consilier Mandrea.

Deliberând,

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs rezultă că Gh. I. Găetan a cerut judecătoriei Satulung să constate moartea prezumată a defunctei Istina Vlad Manole născută Găetan, fostă locuitoare în comuna Satulung și decedată la 30 Septembrie 1916 în comuna Hasiduluc din jud. Constanța;

Că, prin cartea de judecată C. 3.030 din 1928 judecătoria admite cererea; constată că Istina V. Manole născută Găetan, a decedat în Septembrie 1916 în comuna Topraisar jud. Constanța și obligă succesiunea numitei defuncte să plătească petiționarului Găetan 7.500 lei cheltueli de judecată, iar prin decizul 3.030 din 5 Octombrie 1929, judecătoria ordonă execuția silită pentru plata cheltuelilor de judecată.

Că, în contra cărței de judecată C. 3.030 din 1928 și a decizului din 5 Octombrie 1929, intimata de azi Maria Banciu născută Sulică, în calitate de reprezentantă a succesiunii defunctei J. V. M., face apel în ce privește cartea de judecată C. 3.030 din 1928 și recurs în ce privește decizul din 5 Octombrie 1929, cerând scutirea de plata sumei de 7.500 lei, și anularea execuțiunii silite ordonate.

Că, prin sentința atacată cu recurs, Tribunalul admite atât apelul cât și recursul, scutește succesiunea de plata sumei de lei 7.500, cheltueli de judecată și anulează decizul prin care se ordonase execuția silită.

Că, pentru a hotărâ astfel Tribunalul constată

6) Vezi cele scrise de mine în *Curierul Judiciar* no. 24 din 1931.

că apelul făcut de Maria Banciu, este în termen, și că procesul fiind o cauză grațioasă și având de obiect constatarea unei morți prezumate — fără adversar și probe de administrat — conf. art. 424 și 425 pr. civ. nu se dă cheltueli.

Având în vedere, că prin motivul I de casare, se susține că întrucât apelul făcut de Maria Banciu a fost introdus peste termenul de 10 zile dela pronunțare, prevăzut de art. 3 al. 2 din legea privitoare la constatarea morții prezumate, el era tardiv; și ca atare numai cu violarea acestui text a fost considerat introdus în termen și judecat în fond, că de asemenea numai cu violarea aceluiaș text pronunțarea sentinței Tribunalului s'a făcut în ședință publică;

Considerând că este exact că potrivit art. 3 a legii pentru constatarea morții prezumate, termenul de apel contra hotărârilor date de prima instanță este de 10 zile dela pronunțare.

Considerând însă că acest termen, se aplică numai: părților interesate care au figurat la prima instanță, și celor care au interes să atace cu apel hotărârea primei instanțe în ce privește constatarea morții prezumate.

Considerând deasemenea că legea pentru constatarea morții prezumate, are o procedură specială, prin care termenul de judecată se aduce la cunoștința părților interesate prin afișare.

Că așa fiind, și întrucât pe de o parte, se constată că apelanta Maria Banciu n'a figurat la prima instanță, nici personal și nici ca reprezentantă a succesiunii; că n'a fost față la pronunțare și nici nu i s'a comunicat hotărârea apelată, care pe lângă constatarea morții, conținea și o condamnățiune bănească împotriva ei care n'a participat în instanță, iar pe de altă parte prin efectul afișării termenului, ea nu era obligată să se prezinte, deoarece interesul ei se născuse după hotărârea constatărei morții prezumate — și anume prin condamnarea la cheltueli a succesiunii pe care o reprezenta — este evident că în privința termenului de apel, el nu curge dela pronunțare, ci prin aplicarea dreptului comun.

Ori cum hotărârea nu s'a comunicat, apelul trebuie socotit ca legal introdus și deci tardivitatea respinsă.

Că nici un text și nici un principiu nu se opune a exercita dreptul de apel în condițiunile amintite.

Că deci așa fiind prima parte a motivului I de casare este nefondată; că, deasemenea și partea II-a a motivului de casare e nefondată deoarece potrivit art. 3 din legea suscitată, cererile de constatarea morții prezumate se judecă în Camera de Consiliu, iar hotărârea se pronunță în ședință publică.

Având în vedere că prin motivul II de casare se susține că prin violarea art. 217 și 219 din leg. pentru organizarea judecătorească Tribunalul a pronunțat sentința atacată cu recurs într-o zi de Duminică.

Considerând că întrucât atât din sentința atacată cu recurs și din referatul aflat la dosar între filele 21—22, rezultă că sentința atacată a fost pronunțată în ziua de 23 Noembrie 1929 când n'a fost Duminică sau sârbătoare legală, și că numai din greșeală vădită s'a scris la mașină 24 în loc de 23, motivul e deasemenea nefondat.

Având în vedere că prin motivul III de casare se susține că instanța de apel a făcut o greșită aplicare a art. 418 pr. civ. și a violat și art. 3 al. II al legii din 1c Decembrie 1923 prin faptul că apelul a fost rezolvat prin încheiere iar nu prin sentință; cum și prin faptul că publicarea ei nu s'a făcut ci numai a fost comunicată părților;

Considerând că întrucât din cuprinsul hotărârei rezultă că instanța potrivit legii a judecat în camera de consiliu și că în acord cu cerințele legii după cum se exprimă „a adus următoarea decizie”; deci a pronunțat-o în ședință publică, motivul de recurs urmează a fi respins.

Având în vedere că prin motivul V de casare se susține de recurent că prin omisiune esențială instanța de apel nu se pronunță asupra susținerii sale făcută prin întâmpinarea la apel, că procura avocatului Dr. G. nu este dată în condițiunile art. 36 leg. avocaților și art. 37 regulament, întrucât procura nu este semnată de apelantă în fața numitului avocat.

Considerând că, întrucât în fapt din procura aflată în dosarul de fond la fila 45 rezultă că: procura este semnată de M. B. iar semnătura acesteia, este certificată de avocatul D. G., condițiunile legii avocaților sunt îndeplinite și ca atare și acest mijloc de casare e neîntemeiat;

Având în vedere că prin motivele 4 și 6 de casare se afirmă că instanța de apel a aplicat greșit §-le 424 și 425 pr. civ. când a hotărât că prima instanță în mod ilegal a acordat cheltuelile de judecată și că prin exces de putere constată că M. B. are în proces calitatea de reprezentantă a succesiunii defunctei J. V. M. și că această calitate nu i-ar fi fost contestată.

Considerând că întrucât recurentul a introdus cererea pentru constatarea morții prezumate, el este presupus că a avut interes să o facă, fără însă ca prin mijlocirea acestui drept al său să poată pretinde cheltueli dela o parte care n'a figurat în instanță și care nu l'a împiedecat în exercițiul acestui drept;

Că, prin urmare legal Tribunalul a hotărât că recurentului nu i se cuvenea cheltueli de judecată și astfel motivul IV este nefondat; că de asemenea motivul VI este nefondat, deoarece, pe de o parte, instanța de apel constată că nu este controversată calitatea apelantei de moștenitoare a defunctei J. V. M. fără ca această constatare să fie atacată pentru denaturare; iar pe de altă parte, din sentința atacată rezultă că prin concluziile orale finale puse de recurent înaintea Tribunalului și consemnate prin sentința atacată cu recurs, acesta n'a contestat apelantei calitatea de moștenitoare a defunctei, mai ales că, în dovedirea acestei calități, apelanta anexase la apel testamentul pe care își baza această calitate;

Că, deci toate motivele de casare fiind nefondate recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

NOTA. — Sentința Tribunalului Brașov a fost atacată cu recurs, invocându-se șase motive, care toate tindeau spre un scop unic: obținerea din partea reclamantului a sumei de lei 7.500, reprezentând cheltuelile — sau mai bine zis onorarul avo-

catului său — pentru cererea ce o făcuse de a se constata o moarte prezumată. Deși e notoriu, trebuie amintit că pentru constatarea unei morți prezumate e suficientă o simplă cerere netimbrată, procedura îndeplinindu-se în întregime din oficiu conform dispozițiilor legii din 1923.

Modul cum e redactat art. 425 pr. civ. Austr. : „Partea care a pierdut va fi obligată să restituie cheltuielile părții câștigătoare”, dovedește că obligațiunea de a plăti cheltuielile procesului se naște numai în pricinile unde există un adversar, un părât, iar nu și în acele proceduri speciale, admise de legiuitor în vederea unui interes general. Nu se poate contesta că legea pentru constatarea morții prezumate nu e dictată de un interes general, colectivitatea având în primul rând interesul, atât din punctul de vedere al circulației bunurilor celui dispărut, cât și din punct de vedere al circulației bunurilor celui dispărut, cât și din punct de vedere statistic, ca starea civilă a unui individ să fie deplin lămurită. În vederea ajungerei acestui scop, legiuitorul din 1923 a prevăzut o procedură expeditivă obligând instanțele judecătorești a proceda din oficiu cu respectarea unor reguli anume specifice.

Êroarea instanței ce a acordat în asemenea speță, cheltuielile de judecată în sarcina succesiunii dispărutului, e evidentă, dar errare humanum est; ceea ce însă poate fi inexplicabil pentru cine nu e obicinuit cu onorariile de avocat acordate în Ardeal, e că s'a putut ajunge la suma fantastică de lei 7.500, onorar de avocat pentru o petiție în care se cere pornirea procedurii pentru constatarea unei morți prezumate. În primul rând e de vină tariful minimal din 1925. Acest tarif — partea care se aplică în Ardeal — e atât de ingenios alcătuit încât până și cartea poștală scrisă clientului de către avocat, e tarifată, deși cuantumul onorariilor e foarte ridicat. Efectele tarifului se resimt: executările silite datorite în special valorificării pretențiilor de onorar au dat loc câteodată la împotriviri cu caracter grav; urmăriții au fost aduși la sapă de lemn, rămânând culmea ironiei, tot datoriti ! E recent cazul relatat de ziare, când unui locuitor i s'au vândut 2 juncani cu una sută lei ! Legea avocaților, deși o lege importantă de unificare nu a putut schimba mentalitatea dominantă în ținuturile realipite în privința drepturilor avocaților față de clienții lor. Din raportul către Comisiunea Permanentă reiese că originea art. 41 și 73 din legea avocaților, articole ce se ocupă cu onorariile, se află în legislația și practica profesională din Ardeal, Banat și Bucovina, sau mai exact în practica și legislația fostului imperiu Austro-Ungar. Anteproectul elaborat de Baroul de Ilfov, fiind conform cu practica profesională din vechiul regat, practică împrumutată dela barourile franceze, nu prevedea

tarifarea onorariilor. Cităm pasagiul „Cum a fost introdus în lege tariful”, pasagiu datorit d-lui avocat Vasile Toncescu consilier, raportor (Tablourile onorariilor minimale ale avocaților. Ediția Oficială) :

„În ședința Comisiunii permanente din dimineața zilei de 7 Maiu 1921, când a venit în discuțiune art. 41 din actuala lege, colegul d-l dr. I. Nemeș din Cluj, a propus ca în cazul în care avocatul reclamă în justiție onorariu dela client și nu-l are stabilit prin convențiune, atunci judecătorii să nu-l fixeze prin simplă apreciere, ci conform tarifului.

A urmat o vie discuțiune. Se ciocneau cele două concepțiuni, practica profesională din vechiul regat și cea din Ardeal, Banat și Bucovina.

Confrații din aceste provincii au arătat că onorariul avocațial a intrat în moravurile poporului și în practica profesională.

În țările unite, a lipsi pe avocați de tariful onorariilor, ar însemna a le da o gravă lovitură.

Aceiaș greutate ar fi și pentru justițiabili; fără tarife oficiale dâșii ar fi nevoiți să achite dela început o parte din onorariu și n'ar mai fi siguri că în caz de câștig, avocatul va lua onorariul direct dela adversar, cum se întâmplă azi.

Primul care s'a ridicat contra tarifului, a fost redactorul acestui raport. Invocând nobleța profesiei, libertatea desăvârșită ce trebuie lăsată avocatului în exercițiul ei, am combătut ideia tarifului, fiind susținut de toți colegii din vechiul regat.

Au mai vorbit în acelaș senz d-nii : D. Dobrescu, C. Naumescu, Al. Velescu și dacă nu mă înșel, regretatul C. Arion.

Ardelenii și Bucovinenii au rămas însă intrasi-genți în punctul lor de vedere. Regret că nu avem stenografiate acele discuțiuni, ele ar fi foarte interesante azi.

Proiectul eșit în 1921 din congresul avocaților, a fost aprobat în mod unanim de toți congresiștii, din cauza mai multor tranzacțiuni.

Dacă se puneau probleme cum este aceea a tarifului, după discuțiuni uneori foarte aprinse, se desemna următoarea situațiune: deoparte ardeleni și bucovineni bloc, de altă parte vechiul regat, de asemenea bloc. Ruptura însemna insuccesul congresului, nevtarea proiectului.

Pentru a salva proiectul întreg, nu rămânea altă soluțiune, decât sau tranzacțiunea, sau cedarea totală a uneia din tabere. Argumentul că lucrăm nu numai la o lege de organizare, ci la una și de unificare, a făcut pe colegii din vechiul regat să primească ideia tarifului”.

Însuși raportorul a prevăzut că situațiunea creată prin tariful avocațial nu va fi permanentă și în orice caz nu va putea fi dăunătoare clienților, căci iată ce spune d-sa în partea finală a Raportului : „Tariful nu este făcut pentru a folosi numai avoca-

tilor, el este menit să contribuie la o mai bună împărțire a dreptății, să folosească tuturor cetățenilor care au procese. Pentru a corespunde scopului său superior, desigur că tariful va trebui întâi aplicat, judecat după rezultatele aplicării lui și apoi ameliorat”.

Dacă am făcut această incursiune în istoria tarifului avocațial e pentru a arăta că astăzi mai mult ca oricând, din cauza situațiunei generale economice, și a experienței aplicării lui, acest tarif care nedreptățește pedeparte chiar pe avocați egalizându-i după criteriul șubred al onorariilor ce li se cuvin și-i împiedică totodată să-și exercite profesiunea cu nobleță și dezinteresare, iar pe de altă parte sărăcește pe justițiabil, urmează a fi neapărat desființat sau modificat radical.

În cazul hotărârei de mai sus, succesiunea dispărutului a fost scutită de a suporta onorariul de lei 7.500, dar nu e mai puțin adevărat că această sumă urmează a fi plătită de clientul avocatului — de reclamant — care va mai suporta și onorariul apelului și al recursului, adică minimum 2.000 lei și trebuie să convenim că un onorar de 9.500 lei pentru o simplă petiție, e mult.

Dacă nu ar exista tarif profesiunea de avocat s'ar putea exercita cu mai multă dezinteresare, dezinteresare impusă avocatului de regula morală. În cazul nostru reclamantului ar fi trebuit să i se spuie că pentru a obține o hotărâre constatatoare a unei morți prezumate, e nevoia de o simplă petiție, și că asistarea sau reprezentarea printr'un avocat e inutilă. Judecătorii de pace atât dela noi (vechiul regat) cât și din Franța au obligațiunea de a propune în prim rând justițiabililor împăcarea. Cu atât mai mult această obligațiune incumbă avocatului. În volumul Belgique din biblioteca La vie juridique des Peuples, d-l Xavier Janne avocat și decanul facultății de drept din Liège, ocupându-se de mersul proceselor în genere, pomeneste și de obligațiunile profesionale ale avocatului: „Si donc notre magistrature a été et est restée a la hauteur de sa mission, est demeurée un précieux garantie pour les droit des plaideurs, on doit cependant reconnaître que l'homme de loi, digne de ce nom et ayant conscience de sa mission sociale, doit encore aujourd'hui essayer la conciliation ou proposer un arrangement entre son client et l'adversaire, avant de risquer son client dans l'aventure judiciaire”. Motive ce impun această obligațiune sunt multiple, dar două sunt mai grave: „Enfin deux questions générales doivent encore se poser a l'attention de l'avocat consulté: quel est le temps probable de l'instance et quels sont les frais a exposer par le client pour le soutenir?”.

În ziua de 30 Septembrie 1931 s'au împlinit 100 de ani de când 22 de avocați au format în București primul Barou. Dacă din cauza zilelor grele de

azi, această aniversare nu ar fi fost dată uitărei, punctul culminant al sărbătoriei ar fi fost propunerea modificării urgente a practicei profesionale privitoare la onorariile tarifate.

AL. KOSTACHI
Judecător

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA III

Audiența dela 8 Mai 1931

Președenția d lui I. DOBRESU, consilier

Adolf Altman cu Soc. Raza Petroliferă

Decizia Comercială No. 100

Perimare. Condițiuni. Ce se înțelege prin act de procedură cu caracter contradictor? Art. 257 pr. civ. și 903 cod. com. Art. 54 legea accelerării judecăților.

Termenul de când începe să curgă perimarea trebuie să coincidă cu data de când prezumțiunea dezistării dela proces a putut să ia naștere și că acest termen să înceteze de a curge în momentul când acea prezumțiune, înlăturată prin vointa părții de a se judecă, încetează de a mai există.

Cel din urmă act de procedură, ca început al termenului de perimare se înțelege orice dispozițiune luată de instanță în cursul procesului dela care succesiv în timp, prezumțiunea dezistării părții dela proces apare, iar „prin act întrerupător de perimare” orice act de procedură cu caracter contradictor, adică capabil de a repune din nou în stare de judecată.

Prin urmare, în spetă, redeschiderea procesului și fixarea unui termen de judecată, fără plata taxelor de citațiune nu constituie un act întrerupător de perimare în sensul legii, fiindcă numai aceste două acte nu sunt capabile de a repune pricina din nou pe rol, deoarece nu s'a îndeplinit și condițiunile cerute de art. 54 legea accelerării judecăților.

Curtea,

Asupra cererii făcute de Adolf Altman, din Pașcani, cu petiția înreg. la no. 1347 din 1931, pentru perimarea apelului introdus de „Raza Petroliferă”, Soc. în nume colectiv S. Arderbau și I. Iosipovici, precum și de S. Arderbau și I. Iosipovici, personal, în contra sentinței comerciale no. 424 din 1926 a Tribunalului Ilfov secția I. comert.

Având în vedere că reclamantul își întemeiază această cerere, în drept, pe dispozițiunile art. 257 pr. civ., combinate cu celea ale art. 903 cod. comercial, iar în fapt pe împrejurarea că dela data de 26 Noembrie 1929, de când Curtea a scos din rol judecarea suszisiului apel, și până la 5 Februarie 1931, data introducerii cererii de perimare, a trecut mai mult de un an, fără să se facă în cauză vreun act de procedură cu caracter contradictor.

Având în vedere că după textele de lege citate, orice acțiune, opoziție, contestație, apel, recurs sau cerere de revizuire, de natură comercială, se va perimă, după cererea părții interesate, dacă partea cealaltă va lăsa să treacă un an dela cel din urmă act de procedură fără să facă vreun act de procedură cu caracter contradictor.

Având în vedere că perimarea a fost instituită de legiuitor ca o sancțiune în contra acelor care reclamând un drept în justiție, neglijează pricina și prelungesc judecata la infinit.

Că prin urmare, dacă acesta e scopul perimării, e logic și în perfectă concordanță cu acest scop, ca termenul de când începe să curgă perimarea să coincidă cu data de când prezumțiunea dezistării părții dela proces — care stă la

baza perimării — a putut să ia naștere, și că acest termen să înceteze de a curge în momentul când acea prezumțiune, înlăturată prin manifestarea voinței părții de a se judeca, încetează de a mai exista.

Că de aceea, „cel din urmă act de procedură“ stabilit de lege ca început al termenului de perimare se explică tot în lege că este cea din urmă dispoziție luată de judecător în cercetarea pricinii, trebuie înțeles în sensul oricărei dispozițiuni luate de instanță în cursul procesului, dela care — succesiv în timp — prezumția dezistării părții dela proces apare; după cum, deasemenea, „actul de procedură cu caracter contradictor“ stabilit de lege ca act întrerupător de perimare, trebuie înțeles în sensul *actului părții*, de natură a pune pricina — din punct de vedere procedural — în stare de judecată, fiindcă numai astfel de act al părții implică voința acestuia ca judecat. — un moment părăsită — să-i urmeze cursul.

Având în vedere că față cu această distincțiune dintre actele dela care începe să curgă termenul de perimare și actele cari întrerup perimarea, perimarea cerută în speță de Adolf Altman, este întemeiată, întâi, fiindcă actul de procedură dela care a apărut prezumția de dezistare a părților dela proces și dela care deci a început să curgă termenul de perimare, este jurnalul din 26 Noembrie 1929, prin care Curtea, din oficiu, constatând că taxele de citațiune, nu au fost plătite de părți, a scos afacerea din rol; al doilea, pentrucă dela această dată, până la 5 Februarie 1931, când a fost întrodusă cererea de perimare, a trecut mai mult de un an; și al treilea, fiindcă cererea părților, dela 15 Septembrie 1930, pentru redeschiderea procesului și fixarea unui termen de judecată, nu este un act întrerupător de perimare, în sensul arătat mai sus, deoarece, deși a fost un act al părților contra cărora se cere a fi perimarea, acest act însă nu a putut pune pricina din nou în stare de judecată, întrucât, dacă părții, potrivit facultății ce le-o acordă art. 54 din legea de accelerarea judecăților, au voit să facă procedura în proces după dispozițiunile din Regulamentul portăreilor, menținut în mod tranzitoriu în vigoare, în acest caz, n'au achitat taxa Corpului de portărei, fără de care procedura nu se putea îndeplini, cum de fapt nici nu s'a îndeplinit; iar dacă numiții, conform aceluiaș articol, au voit să facă procedura după legea de accelerare, — facultate de asemenea acordată lor prin art. 54 — în acest caz n'au plătit impozitul proporțional de 0.80%, sporit prin această lege, pentru acțiunile cu caracter patrimonial, cum este și acțiunea părților.

Că așa fiind, cererea de perimare cată a fi admisă cu 2,000 lei cheltueli de judecată, apreciate de Curte, conform art. 146 pr. civ.

Pentru aceste motive, Curtea admite, etc.

(ss) I. Dobrescu, M. Possa, C. Negoescu.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI SECȚIA II-a

Audiența dela 24 Sept. 1931

Președinția D-lui ADAM BERCEA, Președinte.

Ședința din 24 Septembrie 1931

Deciziune civilă No. 103.

Sechestrul judiciar. Avocat. Pledare a proceselor. Succesiuni. Dacă poate cere onorariul de avocat ? Art. 615 pr. civ.

Art. 615pr. civ. arată îndatoririle pe care le are sechestrul judiciar în această calitate.

Faptul că sechestrul judiciar este și avocat, atunci când pledează în calitate de avocat în procesele de succesiune, el poate invoca un onorariu, în virtutea teoriei contractului cu sine însuși, dacă contractarea a fost utilă succesiunii, și nu este interzisă de lege.

In speță, întrucât nici un text de lege nu oprește ca sechestrul judiciar să contracteze cu sine însuși, angajându-se ca avocat în procesele pe care succesiunea le are și pe care o reprezintă, cu atât mai mult că utilitatea contractării reese evidentă din faptul că a fost autorizat de către însăși instanța care l'a numit sechestrul judiciar, și că de pe urma acestor procese, succesiunea a câștigat sume de bani, cari au fost aduse la masa succesiunii.

S'au ascultat d-nii avocați D. Dimitriu și C. Dumbravă din partea reclamantului C. Faur și d-nii avocați C. Simionescu, O. Raboveanu și V. Lovinescu din partea părților Tereza Ionescu și alții.

Curtea deliberând,

Văzând apelurile făcute de Tereza C. Ionescu, cu autorizația soțului ei Constantin Ionescu, Ecaterina Popovici cu autorizația soțului ei Ioan Popovici, Charlotte Gheorghiu astăzi, căsătorită și autorizată de soțul ei Dr. C. Constantin, personal și ca tutrice a minorilor ei copii, Inginer Ioan Tudor, tutore ad-hoc al minorilor rămași pe urma def. Ioan V. Gheorghiu, Elena Ananiescu cu autorizația soțului ei Dr. A. Ananiescu și Aurelia Țajomir cu autorizația soțului ei Dr. V. Țajomir, cum și de reclamantul Constantin Faur în contra sentinței Tribunalului Iași s. II-a no. 99 din 15 Martie 1930, prin care numiții apelanți în calitățile mai sus arătate și toți și în calitate de moștenitori ai defunctului V. Gheorghiu din Hârlău, sunt obligați să plătească în solidar reclamantului Constantin Faur, suma de 200.000 lei cu titlu de onorar de avocat, cu procente legale de 10 la sută pe an, dela data intentării acțiunii, 15 Noembrie 1928, plus 5.000 lei cheltueli de judecată.

Văzând și apelul declarat de către reclamantul C. Faur, contra aceleiași sentințe.

Având în vedere toate actele dela dosar, motivele tuturor apelurilor, concluziunile orale și scrise ale părților.

Văzând și susținerile d-lui procuror Gh. Gavrilescu.

Văzând că din toate acestea în fapt se contată că reclamantul avocat C. Faur, prin decizia Curței de apel secția I-a Iași no. 169 din 1925, a fost numit sechestrul judiciar, al averii rămase pe urma defunctului V. Gheorghiu din Hârlău, jud. Botoșani, până la facerea diviziunii;

Având în vedere că deasemenea se constată în fapt că diferiții moștenitori, neînțelegându-se între ei pe de o parte, iar pe de altă parte, fiind de apărut interese ale succesiunii, care nu se puteau tranșa decât prin justiție, reclamantul în calitate de sechestrul judiciar, și cu autorizarea justiției, a intentat mai multe procese; la aceste procese fiind nevoie de avocat, d-sa a și pledat ca avocat, pe lângă că a intentat aceste procese, pentru care servicii făcute în calitate de avocat, nu de sechestrul, cere a fi plătit; pentru plata care i se cuvine în calitate de sechestrul judiciar, având o altă cerere.

Având în vedere că deasemenea din actele prezentate, precum și din dosarele care au luat naștere, pe urma diferitelor procese, se constată, că reclamantul a prestat serviciu de avocat, luând parte la ședințe și punând concluzii în un număr de 28 procese, privitoare la această succesiune și anume: 1) a intentat o acțiune pentru rezilierea contractului de arendare intervenit între el și C. V. Gheorghiu, fostul sechestrul judiciar al succesiunii cu privire la vilele din comuna Cotnari, acțiune, care fiind admisă în prezența părților prin sentința no. 501 din 1 Noembrie 1924, sentință, ce a fost confirmată în apel de Curtea de apel din Iași secția II-a prin deciziunea no. 612 din 1924, astfel cum rezultă din dosarele acestor două instanțe atașate cauzei, II) a intentat lui Vasile Buță, acțiune de reziliere a contractului încheiat de acesta cu privire la imobilul, din Tg-Frumușica ce a fost pendinte la judecătoria rurală Hârlău și la Tribunalul

Botoșani, și care a fost respinsă prin sentința no. 870 bis din 1924 a acestui Tribunal, III) a pledat ca procurator al d-lor Popovici, Ananiescu și Tațomir la judecătoria rurală Hârlău, la Tribunalul Botoșani și la înalta Curte de Casație, în procesul privitor pe C. V. Gheorghiu pentru faptul de abuz de încredere pentru care a avut și aprobarea Curței de apel Iași secția I-a cu jurnalul no. 2774 din 1926; IV) fiind chemat în judecată în calitate de sechestrul judiciar al succesiunii arătate, de către Dr. Agapi și Inginer I. V. Gheorghiu, pentru plata unei sume de 15.656 lei cu procente și cheltuieli în fața judecătoriei rurale Hârlău, a susținut și apărât interesele succesiunii atât în fața acestei instanțe care și-a declinat competența de a judeca în fața judecătoriei I rural Iași, cât și în fața Tribunalului Iași secția I-a în apel;

V) fiind chemat în judecată în calitate de sechestrul judiciar de către avocatul Laurențiu Pilat pentru a fi obligat a plăti împreună cu Aurelia Tațomir și C. V. Gheorghiu, suma de lei 14.000 ce i s'ar fi convenit ca onorar de avocat, pentru serviciile prestate într'un proces de diviziune, a apărât interesele succesiunii în fața judecătoriei I urbană Iași (certificat no. 11.002 din 1928, eliberat de grefa judecătoriei I mixtă Iași, pagina no. 78);

VI) a fost chemat în judecată înaintea judecătoriei ocol. I mixt Iași, în calitate de sechestrul judiciar de către Emanoil Stratan în proces, cu Charlotte Gheorghiu, proces în care a exercitat profesiunea de avocat, pledând și pe care l'a terminat prin cartea de judecată no. 62 din 1927, (certificat eliberat de grefa judecătoriei I mixtă Iași sub no. 11.000 din 1928, pag. 79);

VII) a fost chemat în judecată în aceeași calitate de sechestrul judiciar în fața judecătoriei de mai sus, de către banca Muncei, în procesul cu Charlotte Gheorghiu și alții pentru bani și în acest proces terminat cu cartea de judecată no. 61 din 1927, a prestat servicii de avocat susținându-l și pledând așa cum rezultă din certificatul no. 11.001 din 1928, pag. 83);

VIII) a pledat în procesul relativ la tutela Casei defunctului I. V. Gheorghiu, așa cum rezultă din dosarul Tribunalului Botoșani și al Curței de apel Iași s. I-a (certificatul grefei Tribunalului Botoșani no. 16.975 din 1928, pag. 88);

IX) în calitate de sechestrul a intentat o acțiune pentru reziliere de contract lui Vasile Buțu cu privire la imobilul din Tg.-Frumușica, acțiune care a fost admisă de Curtea de Apel Iași (certificat no. 15.440 din 1928, a grefei Tribunalului Botoșani 89);

X) a pledat și a exercitat profesiunea de avocat așa cum rezultă din certificatul grefei Tribunalului Botoșani no. 23165 din 1928 pag. 100, în acțiunea pe care Charlotte Gheorghiu i-a intentat în fața Tribunalului Botoșani pentru a se constata încetarea calității de sechestrul judiciar asupra viei Gherghel din comuna Cotnari, județul Iași, acțiune care a fost respinsă de Tribunal prin sentința no. 125 din 1927.

XI) a făcut proces de anulare a unor contracte no. 529 din 1927 și 459 din 1925, relativ la viea Feredeni contra Dr. Ioan Agapu și Inginer I. V. Gheorghiu înaintea Tribunalului Botoșani, proces în care a exercitat profesia de avocat și a pledat și pe care pierzându-l fiind respinsă acțiunea în fața Tribunalului Botoșani, l'a câștigat în fața Curței de Apel Iași, prin decizia no. 25 din 1925, deciziunea ce a fost confirmată de înalta Curte de Casație și justiție (certificatul grefei Tribunalului Botoșani no. 16976 din 1928 pag. 106);

XII) a făcut în calitate de sechestrul judiciar propria unei sume de 200.000 lei, exercitând profesiunea de avocat și pledând în procesul pendinte la Tribunalul Botoșani contra Charlottei Gheorghiu, tutrice, și altul (certificatul grefei Tribunalului Botoșani no. 15.438 din 1928 pag. 114);

XIII) a pledat și a susținut procesul exercitând profesiunea de avocat în contestația făcută înaintea Tribunalului

Botoșani de către Olga Buțu, în care a figurat ca sechestrul (certificatul Tribunalului Botoșani sub no. 23163 din 1928, pag. 117);

XIV) în recursul făcut de Tereza I. Ionescu și Ecaterina Popovici la înalta Curte de Casație în contra jurnalului no. 1557 din 1925 a Curței de Apel Iași s. I-a, a făcut o întâmpinare, a cerut fixare de termen după care a trimis înaltei Curți o cerere că pentru termenul de 5 Decembrie 1928, să fie citați toți moștenitorii în locul său, încetându-i calitatea de sechestrul;

XV) a pledat și a exercitat profesiunea de avocat în procesul de diviziune a averii def. V. Gheorghiu, în fața Tribunalului Botoșani dosarul no. 3125 din 1919, la care s'a anexat dosarul Curței de apel Iași secția I-a no. 479 din 1925, așa după cum rezultă din certificatul grefei Tribunalului no. 14.597 din 1928, relativ la vol. I pag. 128;

XVI) din certificatul eliberat de grefa acelui Tribunal no. 23164 din 1928 pag. 150, se constată că a pledat și exercitat profesiunea de avocat în procesul de diviziune al averii defunctului V. Gheorghiu în calitate de procurator al Elenei Ananiescu și Aurelia Tațomir, conform însărcinării datei de Curtea de Apel Iași secția I-a, prin jurnalul no. 2774 din 1926;

XVII) în contestația făcută de Olga Butu cu cererea în reg. la no. 6440 din 1928, relativ la scoaterea în vânzare a imobilului din Tg.-Frumușica, a cerut termen de judecată și a respins contestațiunea prin sentința no. 383 bis din 1928, pag. 184.

XVIII) din certificatul no. 16.977 din 1928, pag. 188 a grefei Tribunalului Botoșani, rezultă că a pledat și exercitat profesiunea de avocat în procesul de diviziune a succesiunii arătate ca procurator al Aureliei Tațomir și Elena Ananiescu, cât și pentru sechestrul judiciar, calitate în care era în proces conform delegațiunei date de Curtea de Apel din Iași s. I-a, cu jurnalul no. 2774 din 1926, scoțând în vânzare în cont via Verona-Mare proprietatea lui Adolf Teitler;

XIX) în procesul relativ la eșirea din indiviziune a averii succesiunii def. V. Gheorghiu (dosar Trib. Botoșani no. 3125 din 1919 în trei volume) averea evaluată de experți la suma de 5.176.745 lei și 75 b. (certificatul grefei Botoșani no. 25.166 din 1928) a luat parte la vânzări nu numai în calitate de sechestrul judiciar pe baza aprobării dată de Curtea de Apel Iași s. I-a cu jurnalul no. 2774 din 1926, dar și ca avocat și ca procurator al Elenei Ananiescu și Aurelia Tațomir și datorită serviciilor sale, averea de mai sus a putut fi vândută cu 5.339.860 lei);

XX) a pledat și exercitat profesiunea de avocat în procesul privitor pe Charlotta Gheorghiu pentru rupere de stăgii cu privire la via Gherghel (dosar Curței de Apel Iași s. II-a no. 995 din 1928 și a Tribunalului Iași s. I-a no. 3404 din 1927) așa după cum rezultă din certificatul grefei Curței de apel din Iași s. II-a no. 6770 din 1928, pag. 235;

XXI) în procesul dintre Banca Groswald cu dânsul ca sechestrul judiciar și alții pentru bani, pentru poprirea sumei de 130.000 lei, așa după cum rezultă din certificatul grefei Trib. Iași s. III-a a exercitat profesiunea de avocat certificat no. 18296 din 1928 pag. 238;

XXII) a exercitat profesiunea de avocat în procesul dintre Aurelia Tațomir, Charlotta Gheorghiu cu dânsul ca sechestrul judiciar și alții pentru poprirea sumei de 60.000 lei (dosarul Trib. Botoșani no. 1391 din 1928, așa după cum rezultă din certificatul no. 45271 din 1928 pag. 242);

XXIII) a intentat acțiune în contra Charlottei Gheorghiu, personal și ca tutrice, Dr. Gheorghiu și altora cu petiția în reg. la no. 16376 ce-a fost judecată la Tribunalul Botoșani și a avut termen la 15 Ianuarie 1929, pentru plata sumei de 895.372 lei, plus procente, cheltuieli de judecată, exercitând profesiunea de avocat și pledând astfel cum rezultă din

certificatul grefei Tribunalului Botoșani no. 26511 din 1929 pag. 275;

XXIV) a pledat și exercitat profesiunea de avocat în procesul pe care l'a făcut în calitate de sechestrul judiciar lui Vasile Butu, pentru daune (dosarul Tribunalului Botoșani no. 5200 din 1928, la care este anexat dosarul judecătorei rurale Hârlău no. 1058 din 1928) așa după cum rezultă din certificatul no. 45270 din 1928, a grefei Tribunalului Botoșani pag. no. 245;

XXV) a exercitat profesiunea de avocat scoțând și citațiuni în procesele pendinte în fața Tribunalului, Curților de Apel și a înaltei Curți de casație așa după cum rezultă din certificatele no. 9532 Tribunalul Botoșani, no. 4760 a Tribunalului Iași secția I-a no. 6318, a Tribunalului Iași secția II-a no. 4929 a Tribunalului Iași s. III-a, no. 3149 a portăreilor de pe lângă Curtea de apel Iași secția II-a și no. 4876 a grefei Curții de apel Iași s. I-a;

XXVI) în calitate de sechestrul judiciar a chemat în judecată în fața Tribunalului Botoșani pe Dr. Ioan Agape și Inginer Ioan Gheorghiu, pentru plata sumei de 131.908 lei, cu titlu de daune, în care proces a pledat și exercitat profesiunea de avocat, așa după cum rezultă din certificatul grefei Curții de Apel Iași secția I-a, no. 5297 din 1921, pag. 297;

XXVII) în calitate de sechestrul judiciar a chemat în judecată în fața Tribunalului Iași pe soții C. Ionescu, pentru plata sumei de lei 680.881, proces în care a pledat și a exercitat profesiunea de avocat, așa după cum rezultă din certificatul eliberat de grefa Curții de Apel Iași s. I, no. 5296 din 1928, pag. 254;

XXVIII) a chemat în judecată în fața Tribunalului Botoșani în calitate de sechestrul judiciar și pe soții Ecaterina și Ioan Popovici pentru plata sumei de 554.502 lei 50 bani; cu titlu de daune, proces în care a pledat și a exercitat profesiunea de avocat atât în fața Tribunalului, cât și a Curții de Apel, după cum rezultă din certificatul eliberat de grefa Curții de Apel secția II-a Iași, pag. 285.

Considerând că acestea fiind fapte rezultând din actele depuse la dosar, certificate, copii de pe jurnale, după cum s'a arătat în dreptul fiecărei acțiuni, fapte rezultând de altfel din dosarele, care constată toate aceste fapte arătate prin certificatele și copii deduse, în drept și în fapt apelații pârâți la prima instanță, spun mai multe obiecțiuni, pe baza cărora cer respingerea acțiunii.

Considerând că obiecțiunile făcute de către apelații pârâți la prima instanță, sunt următoarele:

a) Reclamantul C. Faur, avocat, fiind numit sechestrul judiciar de către Curtea de Apel Iași secția I-a a fost numit tocmai avându-se în vedere calitatea sa de avocat, de oarece succesiunea avea în administrația sa, de făcut aproape exclusive acte juridice, că, prin urmare, reclamantul nu poate cere onorar de avocat, pentru actele efectuate cu caracter juridic, rămânând să fie plătit numai în calitatea sa de sechestrul judiciar, pentru actele juridice ce le-a făcut.

b) Reclamantul nu poate pretinde onorar de avocat dela toți moștenitorii, ci numai dela acei dela care avea procura și care nu erau pârâți în procesele pe care d-sa le intentă și nu poate cere onorar nici acelora, care au cerut scoaterea sa din sechestrul judiciar.

c) Reclamantul C. Faur, nu se poate pune la adăpostul teoriei că a contractat cu sine însuși, că deci în calitate de sechestrul, s'a angajat pe sine ca avocat.

d) Că în procesele mai mari, unde a fost nevoe de avocat, reclamantul a angajat avocați pe: L. Rosetti, Pilat, etc., cărora le-a plătit 59.000 lei onorar, și că deci în celelalte afaceri, pentru care a făcut petiție, a cerut fixare de termen, etc., nu poate pretinde onorar de avocat, acesta fiind obligat să le facă în calitate de sechestrul, că deci activitatea lui C. Faur s'aredus numai la intentări de acțiuni și

grămădire de acte inutile la dosar, ce a fost dezastruoasă pentru moștenitori.

Văzând și opunerile făcute de către reclamantul apelant C. Faur, în combaterea acestor obiecțiuni, precum și susținerea și de a se majora onorarul la suma de lei 300.000 lei, precum deasemenea a-i majora și cheltuielile de judecată la 18.000 lei la prima instanță, plus cele din apel.

În ceiace privește prima obiecțiune, că reclamantul C. Faur, a fost numit sechestrul judiciar, tocmai având în vedere faptul că succesiunea avea de făcut numeroase acte juridice și faptul că d-sa este avocat și că deci nu poate pretinde decât onorarul de sechestrul, actele pe care le-a făcut, trebuind a le face în această calitate.

Considerând că după cum s'a arătat mai sus, reclamantul C. Faur, avocat, a fost numit sechestrul judiciar al succesiunii rămase pe urma defunctului V. Gheorghiu din Hârlău, prin deciziunea no. 169 din 1923 a Curții de apel Iași s. I-a.

Considerând că prin această deciziune nu s'au pus, nici nu se puteau pune în sarcina sechestrului alte obligațiuni, decât acele ce rezultă din lege.

Considerând că potrivit art.615 pr. civ., sechestrul va putea face toate actele de conservare și administrație, va putea stă în judecată în numele părților litigante, cu privire la bunul pus sub sechestrul, numai cu o prealabilă îndrituire, a autorității care l'a numit, va încasa orice venituri și sume datorite, va putea datori cu caracter urgent sau pe bază de titluri executorii.

Plata sechestrului se va fixa de instanța care l'a numit, fără a putea depăși 10 la sută din venitul net anual.

Considerând că aceste prevăzute de lege, sunt îndatoririle sechestrului; iar din deciziunile de numire a Curții, rezultând de loc că Curtea, i-ar fi dat și alte însărcinări, că deci, după cum susțin apelații pârâți, l'ar fi numit tocmai pentru că era avocat, spre a susține și pleda procese, apoi este evident că din moment ce în fapt se constată, după cum am arătat mai sus, că reclamantul Faur, în toate acele procese pe care le-a intentat, după ce a obținut autorizația Curții a și pledat și făcut și oficii de avocat, apoi pentru aceste servicii făcute ca avocat i se cuvine un onorar aparte de cel convenit în calitatea de sechestrul judiciar.

Că așa fiind, întrucât după cum se arată în descrierea făcută în fapt, se constată că reclamantul Faur, în aceste procese pe lângă faptul că a intentat acțiunile cu autorizația Curții, dar apoi a prestat și servicii de avocat, a cerut fixare de termen, a scris și produs toate actele necesare procesului și a și pledat, în majoritatea lor, angajând și alți avocați în 6 din ele, apoi această obiecțiune a apelaților pârâți este nefondată și urmează a se respinge ca atare, fapt care se evidențiază și mai mult din presupunerea dacă sechestrul nu ar fi fost avocat și ar fi trebuit să angajeze avocați, desigur că aceștia ar fi trebuit plătiți, ori împrejurarea că însăși sechestrul este avocat și a făcut servicii de avocat succesiunii, nu poate schimba situațiunea.

În ceiace privește cea de a doua obiecțiune, că reclamantul nu poate cere onorarul dela toți moștenitorii, ci numai dela acei dela care avea procuri, care nu erau pârâți în aceste procese, după cum n'ar putea cere onorar, nici pentru procesele în care s'a cerut scoaterea sa din atribuțiile de sechestrul.

Considerând că este constatat și necontestat, că reclamantul C. Faur, nu a intentat acțiune de onorar, personal în contra succesiorilor defunctului V. Gheorghiu, că d-sa a intentat acțiune contra d-lor, în calitate de reprezentanți ai succesiunii, că așa fiind intentată acțiunea, nu interesează contra cui au fost intentate procesele pe care sechestrul le-a făcut în numele și interesul succesiunii, ci numai dacă au fost făcute numai pentru succesiune.

În adevăr, toate aceste procese au fost făcute de d-l C. Faur, în calitate de sechestrul judiciar, cu autorizarea Cur-

ței, deci au fost făcute de dânsul în numele succesiunii, nu pentru a produce efecte pentru anumiți succesori, ci pentru a produce efecte și profita întregei succesiuni.

Imprejurarea că în unele din aceste procese au fost pârâți unii din moștenitori, nu schimbă situațiunea, căci nu pot acești succesori, pentru că au făcut fapte, care s'au judecat, contra interesului succesiunii și s'a dat autorizare, de a intentat procese, să tragă un folos din acestea, când constatat este că aceste procese au fost făcute în interesul succesiunii al cărui reprezentanți sunt și ei împreună cu ceilalți.

În ceiace privește cea de a treia obiecțiune, că adică reclamantul C. Faur, fiind sechestrul judiciar al succesiunii, nu putea ca în procesele succesiunii al cărui reprezentant era el, să se angajeze pe sine însuși ca avocat al acestor procese, cu alte cuvinte să trateze cu sine însuși.

Considerând că prin act juridic cu sine însuși, sau prin contract cu sine însuși se înțelege cazul în care o persoană, pretinde că contractează sau încheie o convențiune numai ea singură, pentru că pe de o parte ea figurează în acea convențiune în numele său propriu, iar pe de altă parte figurează și în numele unui al treilea, pe care îl reprezintă.

Această teorie a contractului cu sine însuși este admisă de doctrină (Demogue, Des obligations en général I) bine înțeles în anumite cazuri și cu îndeplinirea a unor anumite condițiuni.

În adevăr, chestiunea care se pune este de a se ști dacă contractarea cu sine însăși poate fi utilă, părții în numele căreia se contractează și dacă se constată această utilitate, apoi întrucât codul nu spune nimic în această privință, nu există nici un impediment, de a admite și urmează că aceste contractări trebuie să fie considerate ca licite.

Considerând că în cazul când o persoană contractează cu ea însăși un act juridic în numele altuia, trebuie de făcut deosebirea, dacă este vorba de reprezentantul unei persoane fizice, cum ar fi tutorii, administratorii legali, reprezentanții convenționali, sau judicari, etc., sau a unei persoane morale; că însă în ambele cazuri, se pot face asemenea contractări, trebuie numai de văzut după cum s'a arătat mai sus, ca aceste contractări să nu fie oprite de lege și ca facerea lor să fie utilă, adică să nu prezinte vreun pericol, pentru partea reprezentată, că deci trebuie a se vedea și studia, după cazuri.

Că așa fiind, este admis de doctrină că un mandatar convențional, poate face un act juridic cu sine însuși, cu condițiunea ca asemenea act să nu fie interzis și să fie util, aceleași reguli se aplică și mandatarilor judicari, cum ar fi curatorul unei succesiuni vacante, un administrator judiciar sau legal, etc.

Considerând că acestea sunt principiile care reglementează această materie, apoi în specie întrucât nici un text de lege nu operează ca sechestrul judiciar, în specie reclamantul C. Faur, să contracteze cu sine însuși avocatul C. Faur, angajându-se ca avocat în procesele pe care succesiunea le are și pe care o reprezintă, urmează a se vedea numai dacă din punct de vedere al utilității, această contractare putea să aibă loc și nu peezintă vreun pericol pentru partea reprezentată.

Considerând că din actele dela dosar, s'a constatat după cum s'a arătat încă dela început, că sechestrul judiciar C. Faur, a intentat, susținut și pledat aceste procese, pentru că se cere, onorar, numai după ce intentarea și susținerea acțiunilor, a fost autorizată de instanța care-l numise sechestrul, că deci, chiar dela început, și numai din acest singur fapt, apare utilitatea, de a intenta, susține și pleda aceste procese, căci dacă ele nu ar fi fost găsite utile, succesiunea pe care o reprezintă reclamantul apelant, desigur că instanța nu i-ar fi dat autorizarea pentru intentarea lor.

Considerând că în afară de această considerațiune, care

ar fi fost singură suficientă, spre a demonstra utilitatea intentării și pledării acestor procese, apoi utilitatea lor este stabilită și din rezultatul, celor mai multe din aceste procese, în care se vede că succesiunea a câștigat diferite sume de bani, care deci au fost aduse la masa succesorală și deci și din acest punct de vedere, apare utilitatea.

Că, în nici un caz nu se dovedește cu nimic că acțiunile introduse de C. Faur și susținute în fața instanțelor, ar fi fost acțiuni temerare și că deci ar fi fost păgubitoare succesiunii; că așa fiind, nici această obiecțiune a pârâților apelanți, nu este întemeiată și urmează a fi respinsă.

În ceiace privește și ultima obiecțiune, făcută de către pârâții apelanți și anume, că reclamantul C. Faur, în procesele mai importante ale succesiunii, a angajat alți avocați ca L. Rosetti, L. Pillat, etc., care au fost plătiți din averea succesiunii, că în celelalte procese mai mici, nu a avut de pledat, și că activitatea lui C. Faur a fost dezastruoasă pentru succesiune.

Considerând că după cum s'a arătat mai sus, reclamantul C. Faur, a intentat și susținut cu autorizarea instanței care-l numise, un număr de 28 de procese, că în adevăr, la un mic număr din aceste procese a angajat și alți avocați pe care i-a plătit succesiunea, că însă este dovedit că în toate celelalte procese, C. Faur a pus concluzii ca avocat, că deci împrejurarea că la 5—6 procese, a angajat și alți avocați, nu poate avea ca urmare să nu-i se plătească onorar pentru toate celelalte procese, ci cel mult se poate avea în vedere aceasta, la fixarea cuantumului acelu onorar.

În ceiace privește reaua administrație, ea nu se dovedește cu nimic căci nu se poate susține că din faptul că a făcut procese autorizate de justiție, și că nu ar fi obținut în toate câștig de cauză, sau întreg cuantumul reclamat, ar constitui o rea administrație; că deci și această ultimă obiecțiune este neîntemeiată, și urmează a se respinge.

Considerând că înlăturate fiind aceste obiecțiuni, urmează a se vedea, dacă suma acordată de Tribunal, corespunde cu serviciile prestate de C. Faur.

Considerând, după cum s'a arătat mai sus, reclamantul C. Faur, avocat, a intentat și susținut un număr de 28 procese, că în câteva din aceste procese, a angajat însă și alți avocați cari au pledat; că deci constatat fiind că în un mic număr de procese, care avea și mai mare însemnătate, reclamantul a luat și alți avocați, că însă în toate celelalte d-sa a pledat și făcut în toate procesele, toate diligențele necesare pentru susținerea lor, Curtea având în vedere toate aceste împrejurări, găsește că suma de 200.000 lei acordată de prima instanță, este prea mare în raport cu serviciile prestate și ca atare, apreciind, o reduce la suma de 120.000 lei, admițându-se în parte apelul făcut de pârâți, obligându-i să plătească suma de 120.000 lei lui C. Faur, ca onorar de avocat.

În ceiace privește apelul declarat de C. Faur, asupra cuantumului sumei acordate ca onorar, în urma celor arătate mai sus, devine nefondat și urmează a se respinge ca atare.

Văzând însă și apelul declarat de C. Faur asupra cheltuelilor de judecată dela prima instanță, Curtea apreciind toate cheltuelile făcute la prima instanță, precum și plata de avocat, găsește că suma de 5000 lei este prea mică și apreciind, o majorează la suma de 10.000 lei pentru prima instanță, admițând în parte, și numai din acest punct de vedere și apelul lui C. Faur.

În privința cheltuelilor de judecată în apel, a ambelor părți, Curtea le compensează.

Pentru aceste motive de acord cu d-l Procuror, admite în parte apelurile făcute, etc.

(ss) A. T. Bercea, H. Grigoriu, T. Tănăsescu.

Grefier, (ss) A. Bogdan.